

JACKAL

A férfiak végnapjai 2.

„Nem akartam letenni
ezt a könyvet. Teljesen
magával ragadott!”

– Christine,
amazon.com

*fine
selection*

USA Today bestsellerszerzők

TARRYN FISHER,
WILLOW ASTER

TARRYN FISHER
WILLOW ASTER

JACKAL

A férfiak végnapjai 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

JACKAL

*Az állatvilágban a nők a vadászok,
a férfiak pedig szépséges színekben pompáznak.*

EGY ÁLARCOSBÁL! Képzeld csak el! Maszkot viselek, de a kilétem mégsem maradhat titokban egy háromszáz nővel teli teremben. Estélyi ruhát kellett volna felvennem nekem is. Végigmegyek a termen, bájologva, egy üveg pezsgővel a kezemben. A mottóm: miért rendeljek egy pohárral, ha az egész üveget is megkaphatom? Különlegesség vagyok, egy hős. A nők kinyújtják a kezüket, és megérintik a ruhám ujját, mintha már érintéssel teherbe tudnám őket ejteni. Egy isten vagyok hatalom nélkül. Az életem nem a sajátom, hanem mindenkié ebben a szobában, mindenkié a régiókban.

Egy démoni nő megállít – szó szerint démoni, még szarvakat is visel –, és kér egy kortyot. Hátrahajtja a fejét, én pedig felemelem az üveget, a szájába töltök belőle, és szándékosan lecsurgatom egy kicsit az állán. A folyadék nyomot hagy a nyakán és egyik dús mellén, majd eltűnik a ruhája alatt. A bőrét a nyelvemmel tisztítom le. Visszafordul támad körülöttem, és a fenébe is, ezzel új trendet indítottam!

A nők úgy nyitogatják a szájukat, mint a guppik, és most másik üveg pezsgőre lesz szükségem. Továbbmegyek, hisz épp valahova máshova igyekszem.

– Jackal! – Valaki a nevemen szólít. Tudom, ki az, és úgy teszek, mintha nem hallanám. – Jackal!

Megfordulok, a mosoly egy pillanatra sem lankad az arcomon.

– Igeen, Selfish? – A neve Selfice, kiejtve Szel-fisz. Nem viccelek, a szülei nevezték el így, teljesen józanul, de én Selfishnek¹ hívom, mert a menedzserem és utálok őt.

– Lottóhúzás! – Az arcomba csettint az ujjával. Visszacsettintek neki.

– Még nem vagyok elég részeg!

– Akkor talán ne osztozkodj a pezsgődön!

Rákacsintok, és átnyújtom neki a majdnem üres üveget.

– Légy jó bébiszitter, és hozz nekem egy másikat! – Bekebelez a nők egy nagyobb csoportja, ezzel elérhetetlenné válok számára.

– Jackal – szólal meg az egyikük. – Igyál velünk odakint! Épp egy kis friss levegőért indultunk.

– Mutassátok az utat, hölgyeim – felelem. – Amíg ti fizettek!

Izgatottan kuncognak. Az igazság az, hogy tíz éve nem vettem magamnak italt, ez a haszna annak, hogy Utolsó Férfi vagyok. Ennek sok más előnye is van, például a magánrepülőgép, és az a tény, hogy ha az utolsó férfiak egyike vagy a földön, mindent megkaphatsz, amit csak akarsz, és akkor, amikor csak akarod.

Egy tágas teraszra lépünk ki, amely egy buja kertre néz. A meleg levegő ragacsos ujjakkal simít rajtunk végig, én pedig lerázom magamról a szmokingfelsőmet, és eldobom valahova. Selfish majd

¹ Önző. (angol)

később megkeresi. Mindkét kezemben egy-egy italt szorongatva felülök a korlátra, a körém sereglett két tucat nővel, elégedetten, amíg fel nem merül a rettegett téma.

– Ami engem illet, meggyőződésem, hogy Folsom és Gwen Allison a felelős annak a fiúnak a haláláért – mondja az egyikük. – A nő egy bajkeverő, és örülök, hogy börtönbe csukták. Mindkettőjüknek fizetnie kellene érte!

– Szeretnék én lenni az, aki megbünteti Folsomot!

Nem tudom megállapítani, hogy ezt ki mondta, és ellenállok a késztetésnek, hogy forgatni kezdjem a szemem.

– Perverz – vakkantja valaki.

Magamban felnyögök. Hetek óta nincs menekvés a téma elől, mindenki csak erről akar beszélni. Selfish hoz egy újabb üveg pezsgőt, én pedig lehajtom az italok maradékát, amit még a kezemben tartottam, mielőtt húzok egyet, egyenesen az üvegből. A száján ragadt fólia egy kis darabkája belevág az ajkamba.

Marie DelaRosa szólal fel. Kedvelem Marie-t – képes egymás után hatszor elélezni, és utána még mindig van energiája egy szopáshoz.

– Hát, én úgy hallottam, hogy megpróbálták elárverezni a fiú szüzességét, és ettől akadt ki úgy Gwen Allison. És ha engem kérdezel, nem hibáztatom érte.

Szép volt, Marie!

– Van egy tizenhat éves lányom. Laticus nem volt szent, nekem elhíhated. Tudom, miféle dolgokat művelnek ebben a korban...

A homlokomat ráncolom a megszólalóra. Alacsonyabb alkatú, zömök, és az arcához túlságosan nagy pillangómaszkot visel. *Talán, ha nem szolgáljátok fel a lányaitokat, mint a tenyészkanccákat, jobban viselkednének.*

– Meg kellett volna várniuk, amíg nagykorú lesz. Mennyi is az? – Felhúzza a vállát. – Még két év? Az miért olyan nagy ügy? Úgyis halálra vagyunk ítélve, semmi értelme ellopni a gyerekkorát.

Kuncogok, a nő pedig elpirul, örül, hogy reakciót váltott ki belőlem.

– De még nem vagyunk halálra ítélve – veti közbe valaki más. – Még mindig vannak férfijaink, akik hajlandóak segíteni. Ha a fiúnak volt spermája, miért ne használhatnánk fel?

– Hioki – kap levegőhöz az egyikük –, az ilyen nők miatt robbant ki az egész lázadás, mint te! Ezt az egész helyzetet szelídebben kellett volna kezelni.

– Ha engem kérdezel, egyáltalán nincs szükségünk az Utolsó Férfiakra. Ez csak egy ürügy a Társaságnak, hogy pénzt keressen rajtunk.

Rábámulok a megszólalóra. Feketében van, és árnyék vetül rá. Úgy beszél, mint Gwen a vége felé. Szeretném tudni, Gwen honnan vette az elméleteit...

A nők elkezdenek kiabálni, a dolgok elfajulni látszanak, ezért leugrom a helyemről, és pont közöttük érek földet.

– Hölgyeim, hölgyeim! Miért rontsuk el az estét ezzel a sok negativitással? Legyünk inkább részegek és szerelmesek! – Átkarolom Hiokit, mert úgy fest, mint aki menten megöl valakit. Általános morgás hallatszik a csoportban, de úgy tűnik, megegyezünk abban, hogy ejtjük a témát. Hioki hozzám hajol, én pedig csókot nyomok a feje búbjára.

– Így már mindjárt más – mondom. – Szeretkezzünk, ne háborúzzunk!

A nők nevetnek, ahogy mindig. A válluk ellazul, és a gondolataik átterelődnek egy méltóbb témára: rám. Végigpásztázom a

közönségemet, és ekkor veszem észre őt: egy különckét. A körön kívül áll, bőrből készült őzmaszkot visel, ami eltakarja az orrát és az ajka nagy részét. Egyszerű darab, feltűnésmentes, és nincs rajta egyetlen olyan ékkő sem, ami a többi maszkot díszíti. A lány épp a szemét forgatja. Meglepő szempár, akvamarin színű. Ha nem akarja felhívni magára a figyelmet, nem kellene ilyen szemeket viselnie. A nyakamat nyújtogatom, hogy jobban megnézzem magamnak, de nehéz követni, ahogy kecsesen libben végig a nők között, és mindegyikük mellett megáll egy pillanatra. Szeretném megnézni, mit csinál, és megkérdezni, miért nem vette őt észre senki más. Mintha megérezné, hogy bámulom, felnéz. A tekintete ellenséges. Egymásra pislogunk – mindketten lebuktunk –, majd a szemem sarkából egy csillanást látok, valami fényeset. Épp időben szakítom el a tekintetem az övétől, hogy lássam, amint egy nehéz karkötőt csúsztat le az egyik nő csuklójáról. A csecsebecse eltűnik a ruhája redői között, én pedig visszafojtom a meglepetésemet. *Egy tolvaj!* Milyen bájos. Valaki a nevemen szólít, Selfish rám talált. Fintorogva meredek a kezére a karomon, és amikor felnézek, a kis őzike eltűnt.

– Elnézésüket kérem, hölgyeim...

Lerázom magamról Selfish kezét, és átvágok a kör közepén. A nők szétválnak, mint a Vörös-tenger. A nevemet hallom megint; a fene essen belé, már annyira unom a saját nevemet hallani! Kiválok a körből, és a tömeget kezdem fürkészni az őzmaszk után. Megvan a maga előnye, hogy én vagyok a legmagasabb a teremben. Látom, hogy a lány a főbejárat felé tart, szinte átlebeg a tömegben, mintha kereknek lennének a talpán. Senki nem állítja meg, senki nem akar beszélni vele. Egyedül jött ide. Én kevésbé kecsesen, és sokkal kevésbé észrevétlenül haladok át a termen. Kezek markolnak utánam – egy szóra-koztató játékszer vagyok.

– Elnézést, hölgyeim, pisilnem kell – mondom, amikor megpróbálnak megállítani egy szóra.

– De a mosdó arra van! – mutat rá egy idősebb nő.

– Inkább a virágokat szeretem locsolni – szólok vissza a vállam fölött.

Nevetnek, persze hogy nevetnek. Amint kiérek, ide-oda forgatom a fejem, őt keresem. A ruhája sötét színű volt. Megpillantom, ahogy a kint várakozó autók között lépked, a sofőrök valószínűleg mind a konyhában iszogatnak, és a meccset nézik.

Vajon ellop egy autót is? Mindenképpen ki akarom deríteni. Csendben követem őt a fák széléig. Látom, hogy megáll, amint néhány méterrel beljebb ér az erdőben, háttal nekem.

– Mit akarsz? – kérdezi. A hangja meglepően rekedtes. Nem fordul meg; nem akarja, hogy lássam az arcát.

– Ez egy trükkös kérdés. – Megálllok tőle egy méterre, kíváncsian figyelem. Aprócska termet, keskeny váll és derék. Olyan 170 centi magas, az én 193 centimhez képest.

– Akkor mit akarsz *tőlem*?

– Szerettem volna egy tolvajjal találkozni! Mindenféle nővel találkoztam már, de tolvajjal még soha.

Megpördül, a ruhája alja a bokámat súrolja.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – állítja. – Sétálni indultam.

– Sétálni az erdőben, éjszaka?

– Igen, imádom. Folyton kijárok ilyenkor.

– Nos, akkor menjünk – mondom. – Mutasd az utat! – Megindulok, elhaladok mellette, és néhány méterrel előrébb megálllok. Amikor megfordulok, rám mered.

– Mit csinálsz? Egy egész bálteremnyi nő hízeleg neked, hiszen te vagy az utolsó tizenkét férfi egyike a földön. Miért engem zaklatsz itt?

– Mert te vagy az egyetlen, aki nem akar lefeküdni velem. Ez üdítő!

– Nem azért vagyok itt, hogy felüdülj – feleli. – Menj, szerezz még egy üveg pezsgőt!

Elsétál mellettem, elüt egy faágat az útjából, és úgy masírozik bele az előtte húzódó sötétségbe, mint egy hadba vonuló tábornok. Egy apró, kicsike tábornok. Tartok tőle. Tetszik ez az érzés.

– Jó éjt, kicsi tolvaj! – szólok utána. – A viszontlátásra!

Még mindig mosolygok, amikor visszasétálok a bálba. Kár, hogy nem tudtam rávenni, hogy levegye a maszkot. Látni akartam, hogy néz ki alatta.

Selfish az ajtóban vár rám.

– Lottóhúzás, Jackal! – szólal meg. Megkocogtat egy képzeletbeli órát a csuklóján. Az emberek már nem is hordanak órát.

– Ja. Menjünk!

Meglepettnek tűnik, hogy ilyen simán beleegyezem, és úgy lohol a nyomomban, mint egy kiskutya. Megfordulok, és morcos pillantást vetek rá, amikor a cipője orra a sarkamba csapódik.

– Személyes tér, Selfish!

– Mondja az orgiakirály – vág vissza. – Csipkedd magad, vagy gondoskodom róla, hogy egész jövő héten csúnya vénlányokat dugj!

Meggyorsítom a lépteimet. Komolyan gondolja a fenyegetést, már korábban is megtette ezt velem.

A sorsolás mindig a színpadon történik, ahol mindenki tanúja lehet a Társaság nagylelkűségének, hogy a szegényeknek is juttat babákat. Személy szerint én ezt seggfej húzásnak tartom. A gazdagok és híresek életmódja az alsóbb osztályok hátára épül. Ha elfogynak a szegény emberek, akkor maguknak kell majd elvégezniük a piszkos munkát. Már félúton vagyok a színpad felé, amikor valaki

megragadja a karomat. Odapillantok, feltételezem, hogy csak valaki, aki egy másodpercet akar a figyelmemből. Az arcom készen áll, mosolygok. A tekintetem egy férfi arcán áll meg. Nincs rajta maszk.

– Neked – mondja, és próbál a kezembe nyomni valamit.

Lenézek, és látom, hogy egy piszkos körmű kéz valami keményet és kereket ejt a tenyerembe. A kabátja ujja csupa kutyaszőr. A tekintetem zavarodottan vándorol a karjáról vissza az arcára, de már elfordult tőlem. Már el is tűnt, még mielőtt válaszolhatnék.

Selfish lök egyet rajtam hátulról, fogalma sincs, hogy mi történt. Megmarkolom a tárgyat, éles szélei belevájnak a tenyerem húsába. Bölcsebb, ha nem most nézem meg, mikor ennyi szempár szegeződik rám. A színpad előttem áll. Felkocogok a lépcsőn, és körbeintégetek a teremben. A kormányzó már vár rám, együtt tapsol az öszszegyűltekkal. Medvemaszkot visel, bár a fickó nem is állhatna távolabb egy medvétől.

– Sean.

Hátba veregetem, ő pedig felemeli a hüvelykujját. Semmi merev, hivatalos baromság. Leggyakrabban nyalókával a szájában járkál, rózsaszínűre színeződött fogakkal. A Kék régióban több a tranz férfi, mint bármely másik régióban Új-Amerikában. Mivel a Fekete régió elítéli őket, a legtöbbjüket áthelyezik a munkájuk révén, aztán itt összegyűlnek. Majdnem megfeledkezem a tenyeremben megbúvó tárgyról, amikor a kezembe adják a mikrofont, és kis híján elejtem.

Néhány üdvözlő szó, áradozás a Kékről... Befejezem a beszédemet, és a terem tapsban tör ki. A Kék régió különösen szereti a pompát. Más régiók sokkal jobban lehanyaglottak. Itt még mindig van elegancia és kultúra, és bár a régiónak csak egy kis részében, de minden erejükkel ragaszkodnak a színpadiassághoz. Minden alkalommal, amikor ezt a kis performanszt előadom, magam előtt látom

Maximust a Gladiátorból, amint feltartja a kezét, és azt kiabálja: „Jól szórakoztok?”

Miközben a kormányzó kihúzza a lottózámokat, lepillantok a kezemre, és csak annyira nyitom ki a tenyeremet, hogy lássam, mit szorongattam az elmúlt tíz percben. Piros, akkora, mint egy nagyobb érme, recés a széle, és a közepén egy kis fehér pötty van. Egy sör kupakja. Évek óta nem ittam egy kortyot sem. Az arckifejezésem nem árul el semmit, de a gondolataim száguldoznak. Amikor a kormányzó bejelenti az első számot, bólintok és mosolygok, anélkül, hogy bármi is eljutna ebből a tudatomig. Egy emlék kúszik felém, az elmosódott körvonalak lassan formát öltenek. És hirtelen már emlékszem.

Folsom.

PHOENIX

*A nőstény polipok megfojtják a hímeket,
miután az aktusnak vége.
Aztán megeszik őket.*

JAVI ÁTNYÚJT EGY TÖRÜLKÖZŐT, ahogy besétálok a színpalak mögé, és letörlöm az arcomat és a nyakamat, még mindig fáradt vagyok az előadástól.

– Tökéletes voltál! – mondja.

Hazug. Mindketten tudjuk, hogy az utolsó felvonásban jobban is szerepelhettem volna, a tripla tourjaim nem voltak olyan tiszták, mint szerettem volna. Ma este majd még dolgozom ezen a sorozaton, hogy jobb legyen a holnapi fellépésre.

– Brava! – éljenez Sinclair asszony, és élénken tapsol. – Szép munka, Phoenix, Lex, Sami. – Bólint a többi táncosnak. – Holnap egy óraker találkozunk!

Egy „szép munka” Sinclair asszonytól az, amire mindannyian törekszünk, így amint kimondja ezeket a szavakat, bólintunk és szét-széledünk.

Befordulok a szűk folyosón az öltözők felé. Az ikonikus New York City Balett-társulat és a Lincoln Center a kevés megmaradt társulat és színház közül valók, amik még mindig léteznek. Szerencsés vagyok, hogy azt csinálhatom, amit szeretek.

– Nem sokáig lesz itt, ha így folytatja – mondja Bellange az élősködő kis csatlósainak, ahogy elsétálok mellettük.

A tekintetemet egyenesen előreszegezem, nem veszek róluk tudomást, csak megyek tovább, de ez lehántja rólam az eddigi optimizmusom egy részét. Legközelebb jobb leszek. Mindig van egy következő alkalom, és próbálok erre emlékezni, amikor az *ezúttal* kísért. Hallom a nevetésüket a hátam mögött, és tudom, hogy én vagyok a viccük tárgya. Bellange ügyes, csupa láb lány. A szenvedély az, amivel gondolj: táncol – de nem ő maga a tánc. Nem csinál titkot belőle, azon igyekszik, hogy a helyemre lépjen, és mivel négy évvel fiatalabb nálam, ez teljességgel lehetséges.

– *Vértezd fel magad!* – mondaná az anyám. – *A fájdalom olyasmi, amit te engedsz megtörténni.*

Azon gondolkodom, vajon hányan vették észre az utolsó grand jeté-m előtti apró megtorpanást? Lex ma este különösen izzadt, aranylós bőre annyira sikamlós volt, hogy megcsúsztam. Ma este addig táncolok, amíg ez a pár cipő meg nem puhul, talán egy csúszós padlón. Majd meglátom, mennyire vagyok fáradt.

Amint belépek az öltözőmbé, elkezdődik a ma esti előadás visszajátvása. Mély levegőt veszek, majd lassan kifújom. Így bánnak a táncosokkal: addig játsszák újra és újra a kudarcaikat, amíg majdnem beleőrülsz. Állam felszelve keresztülsétálok az ismétlésen, a kép elmosódik körülöttem, és aztán hirtelen meglátom, hogy anyáim üzenetek özönét hagyták nekem – íme, egy másféle támadás. Az arcuk

követ a fürdőszobába. Felkapok egy szájvizes üveget, és két nagy korty vodkát húzok belőle, mielőtt rányomok a lejátzásra. Amikor elindul, egymás mellett ülnek a kanapén.

– Phoenix! – Egyszerre beszélnek.

Húzok egy harmadik kortyot is, mert tudom, mi következik. Anyámék tökéletesítették a verbális harmónia művészetét. Nemcsak, hogy ugyanazt mondják egyszerre, de néha még éneklük is a legcsípősebb szavaikat: egy három szótagos „borrr-zassz-tóóóó”, vagy a személyes kedvencem, „neked menne jobban iiis...”.

– Szia, mogyoró! Élőben néztünk téged! – kezdi Bi Mama, aki kihordott engem.

– Reeetnetes meleg van ma – mondja Moma. Moma az az anyukám, aki az összes órára elvitt, amiket Bi Mama aztán vacsora közben agyonkritizált. – Kihajóztunk ma, de beállítottuk az időzítőt, hogy megnézhesünk téged!

– Pihensz eleget, drágám? – kérdezi Mama. – Kicsit erőtlennek tűntél a színpadon. Úgy gondoljuk, hogy te...

Rányomok a *Befejezésre*, mielőtt bármi mást mondhatnának, és megnyitom a zuhanyt. Szakértője vagyok a dolgok kizárásának, de ahhoz nem vagyok elég jó, hogy hagyjam, hogy a szüleim kemény kritikája ráüljön az estém hátralévő részére.

Vannak előadás előtti és utáni rituálém, és teljesen elrontja a kedvemet, ha nem végzem el mindegyiket. Hideg krémmel kenem be az arcom, és lemosom a vastag smink egy részét, miközben a forró víz végigcsurog a fáradt izmaimon. A smink, a vér és a szappan színei nek keveréke – egy primabalerina esszenciája – kavargó a lefolyóban. A lábfejem áztatása később következik, ha már otthon leszek.

Törülközőbe tekerem a hajam, és bedobok három mandulát a számba, majd lemosom a smink maradékát. Elgondolkodom, hogy az afterpartira kisminkeljem-e magam. A bőröm tiszta és rózsás a megeröltetéstől és a súrolástól, így végül úgy döntök, hogy csak egy kis szempilláspirált dobok fel, és ennyiben hagyom.

A még nedves hajamat laza kontyba csavarom a fejem búbján, majd a törülközőt magam köré tekerem, és a mérleghez sétálok, ahol megmérézkedem. Elégedetten az eredménnyel, utasítom az ezüstgépemet, hogy játsszon Lindsey Stirlinget, majd a falon lógó nagy képhez sétálok. Egyik kezemmel felbillentem, a másikkal pedig kinyitom a széfet, és amint kattán, benyúlok, és kihúzom a legújabb szerzeményemet. Ez a karkötő könnyedén hozhat néhány ezret. Végigsimítok az ujjaimmal a sima ékköveken, és majdnem a csuklómhoz emelem, hogy felpróbáljam. Annyira elvarázsolt mindenkit az Utolsó Férfi, hogy gyerekjáték volt ellopni. Az ujjaim alig simítottak végig a kapcsón, máris leesett a nő csuklójáról. Vajon mennyi időbe telt, mire észrevette, hogy eltűnt? Halvány mosollyal az arcomon a táskámba csúsztatom, és befejezem a készülődést az összejövételre.

A társulatnál az is a munkánk része, hogy részt veszünk az afterpartikon.

A taxi a szálloda hallja előtt tesz ki, én pedig komótosan sétálok a bálterem felé, elveszek egy pohár pezsgőt egy arra elhaladó pincér tálcájáról. Ezzel be kell érnem, amíg nem jutok még egy kis vodkához; minden este kell belőle egy pohárral, hogy tompítsam a fájdalmat.

Mrs. Fiore a karomra teszi a kezét, és megállít. Az ellenszenveimet mosolygással palástolom, és igyekszem nem nézni a hasára, ami elegánsan duzzad a ruhája alatt. Egyszer hallottam, ahogy azt meséli egy barátnőjének, nehezen tudta eldönteni, hat vagy hét hónapos

pocakot válasszon; érettnek akart látszani, de nem túl érettnek. A nők az idők kezdete óta követnek furcsa divattrendeket. A japán nők az *ohaguro* néven ismert hagyomány szerint feketére festették a fogaikat, a középkori Angliában pedig kitépkedték a hajszálatokat a hajvonaluk mentén, hogy úgy tűnjön, mintha kezdene ritkulni a hajuk. Az én időmben a nők eltorzítják a testüket, hogy állapotosnak tűnjenek.

Igazán tragikus, hogy mindent megtehetünk érte, hogy terhesnek tűnjünk, és mégis, valami csoda kell ahhoz, hogy egy valóban életképes terhesség alakuljon ki. Többről van szó, mint hogy a petesejt és a spermium egyesül és megtermékenyül, különben nem lenne gondunk a régiók benépesítésével. De azért feltétlenül *tűnjünk* termékenyek!

– Csodás volt ma este az előadás, Phoenix – szólal meg, és a hasára teszi a kezét.

– Köszönöm! Hogy van Leon?

– Á, jól van. Egészen a csúcsig festi magát, azt mondja nekem. Alig tudom kirángatni a stúdióból!

Mrs. Fiore férje Leona Fiore néven született a Fekete régióban. Ő örökölte volna a családjának olajipari vállalkozását, amíg úgy nem döntött, hogy nemet akar változtatni. Mivel a feketék újonnan betiltották a nemváltoztatást, Leona lemondott a családi vállalkozásra való jogáról, és a Kékbe menekült, hogy Leonná váljon... és festővé.

– Elnézést, megláttam valakit, akit nagyon szeretnék üdvözölni. Legyen szép estéje, Mrs. Fiore!

Persze nincs ott senki, de gyorsan haladok a tömegben, és igyekszem úgy tenni, mintha valahova igyekeznék. Megpillantom azt a folyton fecsegő nőt, aki minden egyes partin megpróbál megfogdosni, és balra manőverezek, hogy elkerüljem. Elég idős ahhoz, hogy az

anyám legyen, sőt. Ezek a szarháziak mind azt hiszik, hogy ha elég pénzt szórnak nekünk, akkor meghajlunk nekik. Én csak a színpadon hajlok meg.

Lex és Bellange előttem fordulnak be a sarkon, én pedig magamban felnőgök. Már túl késő a másik irányba indulni. Meglátak. Egy ideig jártam Lexszel, miután nemet váltott, de a dolog túl bonyolulttá vált attól, hogy ugyanannál a társulatnál táncoltunk. Ő szerette volna, ha komolyabbra fordul a kapcsolatunk, én nem. Még mindig közel állunk egymáshoz, de most, hogy Bellange-zsal bújik ágyba, nehezebb a közelében lenni.

A lány megszorítja Lex karját, amikor közelebb érnek hozzám. Minden akaraterőmre szükségem van, hogy összeszorítsam a fogamat, és ne vicsorogjak rá.

– Lex, Bellange – köszöntöm őket elsőként. Legyek én az okosabb, blabla.

Lex tekintete végigvándorol az arcomon, majd lefelé halad, megakad a mellemen, mielőtt újra találkozik a tekintetemmel. Három hetet, maximum egy hónapot adok nekik, mielőtt a srác továbbáll.

– Cuki a ruhád – mondja Bellange. – Ez tavalyi kollekciós Vega?

Próbál kétszeresen is lealázni, mintha az lenne a legnagyobb tragédia, ha bármi „cukit” vagy az ezelőtti szezonból való ruhát viselünk.

Összeráncolom a homlokom.

– Soha nem vásárolnék Vegát! Hihetetlenül aljas, ami a raktárházukban folyik. Lényegében egy rabszolgaműhely, amit a külvárosokból működtetnek.

Kinyílik a szája, majd becsukódik, egy pillanatra elhallgattattam. Felélénkül, amikor meglátja a poharamat.

– Te tényleg pezsgőt iszol? Holnap olyan puffadt leszel! – Megrázza a fejét, és összecücsöríti az ajkát.

– Egy pohár nem fog megártani – mondja Lex, rám mosolyogva. Bellange-ra vigyorgok, mire begurul, és húzni kezdi Lex karját. Megemelem a poharam mindkettőjükre, aztán elsétálok.

– Akkora egy ribanc! – hallom még a lányt. Nem várom meg, hogy Lex mit válaszol.

– Helló, kicsi tolvaj! – szólal meg egy hang mögöttem.

Egy apró szikra járja át a testemet, a szívverésem a fejemben lüktet. Egy kéz a karomon megállít, én pedig megperdülök, és Jackal Emersonnal találom szemben magamat. Felemeli az állam, hogy találkozzon a tekintetünk, és úgy tűnik, mintha tanulmányozna. Felnevet, én pedig rámeredek.

– Mit csinálsz? Eressz el! – csattanok fel.

– Ismerem ezt a hangot – dorombolja halkán. – De a szemed az, ami elárul. – Lassan leengedi a kezét.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. – Hátrálni kezdek.

Megrázza a fejét, fehér fogsora gúnyolódik rajtam. Legszívesebben leverném azt a mosolyt az arcáról.

– És miért csinálsz? – kérdezi. – Egy magadfajta gazdag kislány, mégis úgy zsebel, mint egy közönséges tolvaj.

Még egy lépést tesz előre, és érzem, hogy beborít a szegfűszeg illata. Még tetszene is, ha nem tőle származna.

– Még csak nem is jó tolvaj – folytatja. – Hiszen rajtakaptalak.

Dühösen csikorgatom a fogam. Az csak véletlen volt, engem még soha nem füleltek le. Persze hogy pont egy pezsgőmámoros páva az, aki rossz pillanatban néz fel véletlenül! És hogy emlékszik egyáltalán bármire is a tegnapi estéből? Teljesen el volt ázva.

– Mint mondtam, összetévesztesz valakivel. – Már majdnem elfordultam, de a hangja visszaránt.

– Azok az akvamarin színű szemek. Ma reggel láttalak egy óriásplakáton, illetve, *öt* óriásplakáton is láttalak ma reggel, és egyszerűen tudtam. A barna árnyalat, amit tegnap este viseltél, igazán kiemelte őket. Ahogy a bőrröd gyönyörű árnyalata is most. Tudod, tényleg meg kellene fontolnod, hogy a bűnözői karrieredhez elváltoztatod a szemed színét.

Körülnézek a teremben, hirtelen kétségbeesetten próbálok kiszúrni valakit, akit ismerek, hogy elmenekülhessek a férfitől. Ki gondolta volna, hogy az Utolsó Férfiak ennyire vészjóslóak? Mintha nem lenne már így is elég szem rajtam, ami mindig engem figyel, és arra vár, hogy hibát vétsek.

– Élvezd a partit! – Teszek egy lépést, hogy elsétáljak, de hirtelen egy hatalmas kéz melegét érzem a karomon.

– Igyál egyet velem – mondja.

Megrázom a fejem.

– Most szórakozol velem, ugye? Lopással vádolsz meg, sértegetsz, aztán megkérsz, hogy igyak meg veled egy italt? Miféle örült pirulákkal etetnek titeket odaát a Férfi Szigeten?

– Ha nem lenne igaz, nem éreznéd magad megsértve. – Csak vigyorog.

Összepréselem az ajkamat.

– Egy kibírhatatlan seggfej vagy!

– Hívtak már rosszabbnak is. – A vigyora még jobban kiszélesedik, akárcsak a kibaszott Vigyor kandúrnak az *Alice Csodaországban*-ból.

Tökéletesen érzékelem, ahogyan a tekintete végigsiklik rajtam.

Lehajol, és a fülembé súg.

– Tudod, mi hiányzik a ruhakölteményedhez? Egy karkötő, szép piros kövekkel...

Rámeredek, és az arcát fürkészem. Mi a fenére próbál egyáltalán kilyukadni?

– Látod azt a nőt, akivel a kormányzó beszélget?

Követem a tekintetét, és megpillantom Seant, aki egy szigorú arcú szőkeséggel folytat heves beszélgetést.

– Ő Lourdes Marques, az igazságügyi miniszterünk.

Elhessegeti a megjegyzésemet, úgy tűnik, nem érdekli a nő pályaválasztása.

– Igen, igen, de nézd a csuklóját!

Megrándulok. Normális esetben sosem vennék célba egy olyan embert, mint Lourdes. Túl nagy a kockázat. Háziasszonyoktól és társasági hölgyektől lopok, könnyű és gyanútlan célpontoktól. Bűzlenek az önfontosságtól, és túlságosan elfoglaltak ahhoz, hogy észrevegyék, ha eltűnik a karperecük. Meglátom a nehéz aranypántot Lourdes csuklóján, ami apró rubinokkal van kirakva. Láttam már korábban is, hogy ezt viselte.

– Mi van vele?

Jackal megnyalja az ajkát.

– Ha el tudod lopni tőle, nem árulom el senkinek, amit a bálon láttam.

– Te egy igazi rohadék vagy, ugye, tudod?

Jackal megrántja a vállát.

– Olyan, mintha a bagoly mondaná a verébnek. – A hangja unottan cseng. Minden évben egy új Utolsó Férfi parádézik végig a régiókon. Néhányukkal váltottam már szót, amikor eljöttek egy balett-előadásra. Többnyire udvariasnak találtam őket a maguk távolságtartó módján. A híres Folsommal is találkoztam egyszer vagy kétszer. Megdicsérte a grand jeté-met – egy igazi úriember.

Szúrósan nézek Jackalre, majd Seanra pillantok, a fogaimat csikorgatva. Nincs bizonyítéka. Szinte egészen biztos vagyok benne, hogy senki más nem látott engem a bálon. Még az a hülye őzmaszk is rajtam volt, ami a fél arcom eltakarta. Csak blöfföl, mondom magamnak. De még ha blöfföl is, akkor is sok bajt okozhat nekem.

– Nem túl nagy feladat, ugye? – erősködik. A szemöldöke összébb húzódik, ahogy tetteteli az aggodalmat. Szándékosan hergel engem a szemétláda.

– Én vagyok a régiók legnépszerűbb balerinája – éneklek halkán.
– Senki nem hinne neked.

– Érdekes lenne kipróbálni, hogy az emberek miket hajlandóak elhinni...

A gonoszkodó ajkát bámulom. A szemével összhangban mozog; együttműködnek a csábításban. El sem hiszem, hogy a nők ezt elbűvölőnek találják.

– Tönkretenni valakinek az életét, csupán a móka kedvéért. A történelem azt állítja, hogy a férfiak seggfejek; azt hiszem, ezt el kellett volna hinnem.

A legbájosabb mosolyomat villantom rá, majd elsétálok. Nem nézek vissza, de érzem, ahogy figyel engem. A közeledése olyan, mint egy ragadozóé, egy ketrecbe zárt állaté, aki megpróbál valamit a fogai közé kapni.

Az igazság az, hogy megijesztett. Nem tudom, mire képes, és nem is akarom megtudni. Ha elkapnának, annak súlyos következményei lennének. Megpróbálok közömbösséget színlelni, körbe-körbejárok a teremben, és cseverészek, kellő távolságot tartva az Utolsó Férfitől, és úgy teszek, mintha az agyam nem játszaná le újra és újra, amit mondott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Lejárt az elvárt egy órá. Megkönnyebbülten sóhajtok fel. Elme-
hetek, mentségemre szolgál, hogy a táncos napirendem miatt korán
kelek. Elsétálok a kormányzó mellett, és üdvözlésképpen megszo-
rítom a karját. Visszapillant rám, és kacsint egyet. Sean jóképúsége
teljes mértékben tudományos alapú: széles vállak, meleg barna sze-
mek és érzéki ajkak. Szakállt visel – ami tetszik nekem –, és konser-
vatívan öltözködik – ami viszont nem. A kormányzó Kasey volt, mi-
előtt Sean lett. Anyáink jó barátnők voltak.

Még mindig Lourdesszel beszélget, aki üdvözlésképpen felemeli a
kezét, amikor meglát, a szóáradatot meg sem szakítva. Elcsípek né-
hány szót abból, amit mond: Társaság... lázadók... a kezdeménye-
zés. Megzavarja őket egy tálca ital érkezése, és a nő elvesz egyet anél-
kül, hogy megnézné, mi az. Lourdes túl sokat iszik, többnyire zárt
ajtók mögött, de a partin nem tud ellenállni. Hoppá, egy kis koc-
canás, némi pezsgő a ruháján, a döbbsen kiáltása. Mindenki odasi-
et szalvétával, hogy felitassa, én pedig ezt a pillanatot kihasználva el-
surranak. Az ajtó felé veszem az irányt, egy apró mosollyal az arco-
mon. A hosszabb utat választom, így el kell mennem Jackal mellett
is. Ezúttal szándékosan találkozom a tekintetével, és állom a pillan-
tását, miközben az adrenalin lökésszerűen átjárja a testem. Egyene-
sen mellette sétálok el, senki sem veszi észre az apró kézmozdulatom,
ahogy valamit a zsebébe ejtek. Kissé elkerekedik a szeme, ahogy rá-
kacsintok, és továbbhaladok. Meleg, érzem a teste melegét. Aztán
már kint is vagyok, a levegő langyos a csupasz vállamon. Még akkor
is nevetek, amikor leszaladok a lépcsőn.